

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 22C/265/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225589
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2015:3112225589.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpený zástupcom: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Grösslingova 4, proti žalovanému: Slovenská republika, v konaní zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalovanému sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 27.09.2012 bola Okresnému súdu Trenčín doručená žaloba, ktorou sa žalobca domáha, aby súd rozhodol o splnení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.284,88 eur, a to z titulu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 1.159,88 eur. Žalobca si v žalobe zároveň uplatnil právo na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že majetková škoda a nemajetková ujma mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín.

Vo svojej žalobe uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere, navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu ako oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla nesplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 302300060 uzavretej s dlžníkom Q. H.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 11684/2010. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, t.j. Okresnému súdu Trenčín a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdny exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci v zákonom ustanovenej dobe. Napriek povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, v prejednávanej príhode k splneniu tejto povinnosti zo strany súdu nedošlo. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu o tejto žiadosti, rozhodol až dňa 23.04.2012, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Pritom konanie sa začalo dňa 03.08.2010.

K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 629 dní). Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení navrhol pripojenie príslušného súdneho spisu exekučného súdu. Žalobca vo svojej žalobe tiež uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu, ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum jeho doručenia súdu, pretože použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdnemu exekútorovi. V predmetnom prípade podľa jeho názoru neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietiahmi. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky. V ďalšej časti žaloby žalobca poukazuje na skutočnosť, že podľa znenia Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi a podľa znenia Exekučného poriadku účinného od 1.2.2002 do 31.5.2010 sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Preto mal exekučný súd rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti bez ohľadu na to, či išlo rozhodnutie riadneho súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo notársku zápisnicu. Žalobca ďalej uviedol, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie. Ako dôkaz na preukázanie týchto tvrdení navrhol pripojenie spisu Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa na náhradu škody uplatňovanej v tomto konaní.

Základom žalobou uplatneného nároku je tvrdenie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Trenčín, ktorého sa mal dopustiť v exekučnom konaní vedenom na tomto súde pod sp.zn. 62Er/1956/2010, a to tým, že v rozpore s Exekučným poriadkom nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v zákonnej pätnásťdňovej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Tento postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase bez zbytočných prietahov a bez splnenia zákonných podmienok, bol príčinou vzniku materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Materiálnu škodu žalobca vyčíslil v sume 125 eur, pričom predstavuje náhradu nákladov vynaložených na správu pohľadávky v sume 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40 eur a na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné náklady spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15 eur. Táto suma by nezaťažila žalobcu v prípade, ak by exekučný súd postupoval správne. Výška škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami.

K vzniku nemajetkovej škody, ktorú vyčíslil v sume 1.159,88 eur uviedol, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, nie je dostatočným zadosťučinením. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a takisto došlo k vyvolaniu rizika, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a k insolvencii povinného. Nemajetkovú ujmu vníma ako spravodlivú satisfakciu. U členov riadiacich orgánov žalobcu a u jej majiteľov nastali pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Táto situácia ovplyvnila ďalšie postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Omeškanie v rozhodnutí súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu žalobcu, ale najmä jeho majiteľov. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Dôvody uplatnenia nemajetkovej ujmy zhrnul v závere tak, že táto predstavuje primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie. Ďalej poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, týkajúcu sa práva na súdnu ochranu. Samotnú výšku nemajetkovej ujmy určil v súlade s doktrínou prijatou Ústavným súdom Slovenskej republiky, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietiahmi vzťahuje satisfakcia 660 eur.

Zhrnúc ďalšie uvedené dôvody podanej žaloby žalobca poukázal okrem iného na nezákonnosť postupu exekučného súdu tým, že preskúmal v exekučnom konaní exekučný titul.

Žalovanému bola výzva na vyjadrenie doručená dňa 21.12.2012. Dňa 12.09.2013 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 04.09.2013. Žalovaný v ňom uviedol, že žaloba žalobcu je zmätočným podaním, pretože sa v nej vyskytujú viaceré nedostatky. Žalobca neuviedol ani spisovú značku príslušného exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako je dátum doručenia podania na súd a dátum, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Žalobca nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vznik škody a nemajetkovej ujmy. V skutočnosti preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca. Neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu. V tejto súvislosti poukázal aj na možnosť súdu odmietnuť takéto podanie podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Zo žaloby ďalej nie je zrejmý ani titul na náhradu škody. Žalobca jednak namieta nezákonné rozhodnutie, teda zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia súdneho exekútora a jednak namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov v konaní. Čo sa týka namietaných prietahov v konaní je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Žalobca ani v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušnom konaní predsedovi súdu, resp. podania ústavnej sťažnosti. Žalovaný má takisto za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, táto právomoc má iba predseda príslušného súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Ďalej poukázal na skutočnosť, že žalobca podal žalobu pred uplynutím šiestich mesiacov odo dňa, kedy bola žalovanému doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, teda odo dňa 23.04.2012. Tým nerešpektoval § 16 ods.1 a § 15 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z.. Preto má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. V rámci predbežného prerokovania nároku žalobca na základe výzvy žalovaného neposkytol žiadnu súčinnosť, čím zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody. Ďalej poukázal na skutočnosť, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je potrebné splniť tri podmienky súčasne. Ide o existenciu nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi prvou a druhou podmienkou. K existencii prvej podmienky uviedol, že zákonná 15 dňová lehota na poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach, ktoré začali po 01.06.2011 neplatí ak ide o exekučný titul, ktorým je rozhodnutie rozhodcovských súdov. Preto akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15 dňovej lehote v exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Pri konaniach začatých pred 01.06.2011 je potrebné si vykladať dovtedy účinné znenie § 41 ods.2 písm.d/ Exekučného poriadku tak, že toto ustanovenie zahŕňa aj rozhodnutia rozhodcovských súdov. Takýto výklad zodpovedá aj autentickému výkladu, ktorý podala Národná rada Slovenskej republiky. Poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 16/02, podľa ktorého samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prietahy v konaní. Vo vzťahu k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi v exekučnom konaní uviedol, že je nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa premietol do rozhodnutia súdu o zamietnutí tejto žiadosti, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale by mohli viesť k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť, resp. nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Ide o namietanie samotného rozhodnutia, a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Poukázal ďalej na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak súd nepoverí exekútora 15 dňová lehota neplatí, čo zodpovedá tomu, že ide o zložitý proces posudzovania žiadosti. Ďalej uviedol, že nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu o prekročení rozhodovacej právomoci exekučného súdu, keď vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu, pretože v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, a preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Žalovaný takisto poukázal na skutočnosť, že v zmysle § 9 ods.2 zák.č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, v rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo,

že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky. Žalobca si vo vzťahu k týmto predpokladom nespĺnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania. Žalovaný takisto vzniesol všeobecnú námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009. Túto námietku premlčania odôvodnil s poukazom na § 19 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z.. V časti uplatnenej majetkovej škody žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení, ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií. Ohľadom uplatnenej nemajetkovej ujmy poukázal žalovaný na skutočnosť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže nemajetkovú ujmu si v konaní uplatňuje právnická osoba. Žalobca žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov. Taktiež nespresnil v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu. Výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Spôsob jej určenia vo výške 20 % z istiny a príslušenstva je krajne nesprávny. Ako ďalší dôvod na zamietnutie žaloby žalovaný poukázal na negatívne vnímanie žalobcu verejnosťou ako aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov, ďalej na povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, kedy všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov podmienila potrebu ochrany práv spotrebiteľov. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaný za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Záverom žalovaný poukázal na skutočnosť, že pre vznik práva na náhradu škody je nevyhnutná aj bezprostredná a priama príčinná súvislosť medzi príčinou vzniku škody a touto škodou. Pritom je nepostačujúce, ak tento vzťah je iba sprostredkovaný, nepriamy. Preto nemožno konštatovať, že postupom okresného súdu vznikla škoda. Žalovaný si v tomto vyjadrení uplatnil aj právo na náhradu trov konania. Toto vyjadrenie žalovaného bolo žalobcovi, resp. jeho právnenému zástupcovi riadne doručené.

Na prejednanie žaloby súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 26.09.2013. Vzhľadom k tomu, že žalobca navrhol prerušenie konania, pričom návrh odôvodnil tým, že z dôvodu ochrany základných práv žalobcu na súdnu ochranu, na zákonného sudcu, na nestranný súd a spravodlivý súdny proces, podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť, ktorú súdu predložil ako prílohu k tomuto návrhu. Touto sťažnosťou sa domáha, aby Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval porušenie základného práva žalobcu na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19NcC/183/2012 zo dňa 17.10.2012, ktoré bolo vydané v tomto konaní. O tomto návrhu na prerušenie konania súd rozhodol uznesením č.k. 22C/265/2012 - 41 dňa 27.09.2013. Toto rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom a nadobudlo právoplatnosť dňa 28.07.2014. Súd opätovne vo veci nariadil pojednávanie na deň 04.12.2014. Dňa 27.11.2014 bol súdu doručený opätovný návrh žalobcu na zrušenie nariadeného pojednávania, a pričom tento návrh odôvodnil tým, že doposiaľ nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu. Zároveň navrhol, aby súd z rovnakých, teda identických dôvodov, ako uviedol vo vyššie uvedenom prvom návrhu na prerušenie konania, konanie prerušil. V rovnaký deň bol súdu doručený aj v poradí tretí návrh žalobcu na prerušenie konania z iných dôvodov. Súd vzhľadom k týmto skutočnostiam pojednávanie odročil a o týchto návrhoch na prerušenie konania rozhodol uznesením zo dňa 09.01.2015. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca odvolanie, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté. Súd vytýčil termín pojednávania na deň 17.02.2015. Dňa 13.02.2015 bolo súdu doručené elektronické podanie, obsahom ktorého je opätovný návrh na prerušenie konania, ktorý je obsahovo identický s návrhom na prerušenie konania zo dňa 19.09.2013 a s návrhom na prerušenie konania zo dňa 27.11.2014. O týchto návrhoch na prerušenie konania bolo súdom ako je uvedené vyššie rozhodnuté.

Vzhľadom k tomu, že žalobca opätovne podal návrh na prerušenie konania (jeden návrh bol podaný už tretíkrát a druhý návrh druhýkrát, pričom o jednom z nich už bolo raz aj právoplatne rozhodnuté a proti poslednému rozhodnutiu, ktorým o rovnakých návrhoch súd rozhodol podal žalobca aj odvolanie), o ktorom už bolo rozhodnuté, súd na opätovný návrh na prerušenie konania neprihliadal. Vzal tak do

úvahy ustanovenie § 6 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v konaní postupuje súd tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. Opätovné rozhodovanie o už raz rozhodnutom procesnom návrhu, by spôsobovalo zbytočné prieťahy v konaní, čím by ochrana práv nebola rýchla a účinná, teda týmto postupom súdu by došlo k nerešpektovaniu uvedeného základného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Z dôvodov opakovane podávaných rovnakých návrhov na prerušenie konania (o ktorých dokonca prebieha odvolacie konanie, teda rozhodnutie súdu o rovnakom návrhu žalobcu bude preskúmané v odvolacom konaní), by súd nemohol rozhodnúť v merite veci. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka navrhovať z rovnakých dôvodov prerušenie konania, by mohol v praxi znamenať neustály, opakujúci sa a nikdy nekončiaci proces rozhodovania o procesnom návrhu na prerušenie konania. Takýto formálny postup súdu by odporoval materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu. Striktné trvanie na formálnych stránkach civilného procesu predstavuje tzv. prehnaný formalizmus, ktorý neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak, popiera samotný zmysel právnej úpravy.

Ako vyplýva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z ustanovenia § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazuje, aby v súčasnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná. Sudca je podľa § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Na prejednanie žaloby súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to: žiadosťou súdneho exekútora S. P. zo dňa 22.09.2010, zápisnicou spísanou pred súdnym exekútorom zo dňa 03.08.2010, uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 16.12.2010 sp. zn. 62Er/1956/2010 a uznesením Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 29.03.2012 sp. zn. 62Er/1956/2010. Po tomto oboznámení sa so žalobou a listinnými dôkazmi súd zistil tento pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav:

Dňa 14.10.2010 bola Okresnému súdu Trenčín, ako exekučnému súdu, doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. S. P. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 22.09.2010 sp.zn. EX 11684/10, v prospech oprávneného žalobcu, proti povinnému Q. H.. O tejto žiadosti rozhodol exekučný súd v konaní vedenom pod sp.zn. 62Er/1956/2010 tak, že dňa 16.12.2010 uznesením č.k. 62Er/1956/2010 - 9 túto žiadosť zamietol. Exekučný súd v tomto rozhodnutí uviedol, že predložený exekučný titul nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože priznáva plnenie zákonom nedovolené. Oprávnený, žalobca, sa proti tomuto uzneseniu neodvolal. Exekučný súd následne exekučné konanie zastavil.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“ štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo

iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods.3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Súd na základe tvrdení žalobcu uvedených v žalobe zistil, že tento si uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, ktorého sa mal tento orgán verejnej moci dopustiť tým, že o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia nerozhodol v zákonnej lehote a nevykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Súd preto zisťoval existenciu nesprávneho úradného postupu, t.j. v prejednávacom prípade úradného postupu, ktorým bola porušená povinnosť orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. existenciu zbytočných prietahov v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia.

Na predmetné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinný ku dňu začatia exekučného konania.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Exekučný poriadok pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia lehotu súdu neurčuje. Tento záver súdu v tomto konaní je v súlade aj s početnou existujúcou judikatúrou súdov Slovenskej republiky (napr. aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/214/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 1Co/206/2014, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 26Co/182/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/289/2014.) V tejto súvislosti pomerne vyčerpávajúcim spôsobom Krajský súd v Nitre vo vyššie uvedenom rozhodnutí uviedol, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku obsahuje právnu úpravu 15-dňovej lehoty, o plynutie ktorej sa opiera aj žaloba žiadajúca náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Poukazujúc na úmysel zákonodarcu súd konštatuje, že lehota 15 dní sa vzťahuje iba na prípady, kedy súd v tejto lehote „poverí“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Táto lehota dokonca s účinnosťou od 01.06.2010 neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), t.j. notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. V tomto prípade sa jednalo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku a zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, preto lehota 15 dní sa na tento prípad nevzťahovala. Navyše je potrebné uviesť, že lehota 15 dní ako vyplýva z prejavu vôle zákonodarcu ozrejmeného použitím výkladových metód (doslovného, gramatického a systematického) sa vzťahovala iba na prípad, kedy súd má v tejto lehote „poveriť“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie, pričom v prípade, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného

titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. V tejto časti ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonodarca lehotu 15 dní neuviedol. Ak by mal úmysel, aby lehota 15 dní sa vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, výslovne by to upravil spôsobom ako pri iných ustanoveniach Exekučného poriadku (napr. 44 ods. 8, § 50 ods. 2 atď...). Lehota 15 dní upravená v 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tak nevzťahuje na akékoľvek rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (či pozitívne alebo negatívne, t.j. o zamietnutí žiadosti alebo poverení), ale výslovne iba na „poverenie“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Svedčí tomu aj doslovný a gramatický výklad, čo znamená vymedzenie určitého typu rozhodnutia s použitím slova „poverí“, t.j. nie aj zamietne žiadosť, čo by zákonodarca upravil s použitím všeobecného slova „rozhodne“. Aj z hľadiska systematického výkladu je potrebné uviesť, že aj v iných ustanoveniach Exekučného poriadku je upravená lehota a v prípade, ak zákonodarca má na mysli povinnosť súdu rozhodnúť v určitej lehote, použije slovné spojenie „súd rozhodne“, či už pozitívne alebo negatívne (§ 44 ods. 8, § 50 ods. 2 Exekučného poriadku). V prípade ustanovenia § 44 ods. 2 zákonodarca nemal na mysli lehotu 15 dní na vydanie akéhokoľvek rozhodnutia, ale iba na „poverenie“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. S týmto názorom sa plne stotožňuje aj konajúci súd. Preto už iba samotné tvrdenie žalobcu o tom, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval, pretože nerozhodol v zákonnej lehote, nie je pravdivé. Vzhľadom k tomu, že skutočnosť, od ktorej žalobca odvodzuje svoj žalobný návrh nie je daná, potom nie je daný ani nevyhnutný predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, t.j. existencia nesprávneho úradného postupu. Už len pre uvedené skutočnosti je žaloba žalobcu vychádzajúca z uvádzaného dôvodu existencie nesprávneho úradného postupu nedôvodná.

K dôvodom žaloby, ktoré mali spočívať v nesprávnom postupe exekučného súdu tým, že preskúmaval v exekučnom konaní exekučný titul, súd uvádza, že tieto dôvody nie sú podstatné pre rozhodnutie súdu o tejto žalobe. Na základe tejto žaloby v tomto konaní súd nemôže posudzovať správnosť postupu súdu v exekučnom konaní, pretože nie je príslušným na rozhodovanie o správnosti postupu súdu v konkrétnom exekučnom konaní. Príslušným na toto rozhodnutie je napríklad aj odvolací (exekučný) súd. Správnosť tohto postupu, resp. správnosť rozhodnutia je preskúmaná v takomto odvolacom, resp. v dovolacom konaní. Súd takisto považuje za potrebné uviesť, že správnosť postupu exekučného súdu, resp. správnosť jeho rozhodnutia bola podrobená prieskumu odvolacieho súdu v odvolacom konaní. V tejto veci, je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, z 26. septembra 2011 sp. zn. 3MCdo 11/2010 a uznesenia z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Správnosť tohto postupu, resp. správnosť rozhodnutia je preskúmaná v odvolacom, resp. v dovolacom konaní. Súd takisto považuje za potrebné uviesť, že správnosť postupu exekučného súdu nebola podrobená prieskumu odvolacieho súdu v odvolacom konaní, pretože navrhovateľ sa proti rozhodnutiu exekučného súdu neodvolal. Exekučný súd vo svojom rozhodnutí, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora, uviedol, že predložený exekučný titul nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože okrem toho, že priznáva plnenie zákonom nedovolené a odporuje dobrým mravom.

K tvrdeniu žalobcu, že exekučné konanie začalo dňa 03.08.2010, pričom súd o nej rozhodol až dňa 23.04.2012, súd uvádza, že toto tvrdenie nebolo v konaní dokázané. Toto tvrdenie žalobcu je teda čiastočne nepravdivé. Na základe dokazovania bolo preukázané, že exekučné konanie sa začalo spísaním návrhu dňa 03.08.2010, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 14.10.2010 a exekučný súd o tejto žiadosti rozhodol dňa 16.12.2010, pričom dňa 17.12.2010 bolo toto rozhodnutie expedované na poštovú prepravu účastníkom konania. Skutočnosť kedy začalo exekučné konanie nie je pre rozhodnutie o žalobe rozhodná, resp. nie je dôvodom rozhodným pre začatie plynutie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Rozhodnou skutočnosťou je deň doručenia žiadosti o udelenie poverenia.

K žalobcom vyčíslenej výške materiálnej škody v sume 125 eur súd uvádza, že vznik tejto majetkovej škody, nebol v konaní preukázaný. Samotný žalobca konštatuje, že výška škody je stanovená na

základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslíť len s nepomernými ťažkosťami. Z tohto tvrdenia je zrejmé, že samotný žalobca nevie aká skutočná škoda mu vznikla, iba ju subjektívne paušálne vyčíslil. Náklady vynaložené na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70 eur, neboli v konaní preukázané. Súdu nie je zrejmé aké konkrétne náklady boli takto vynaložené. Náklady na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40 eur tiež neboli v konaní preukázané. Súdu takisto nie je zrejmé aké konkrétne náklady a za akým účelom boli takto vynaložené. Náklady na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné náklady spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15 eur neboli v konaní preukázané. Z obsahu vyššie uvedeného exekučného spisu žiadne urgencie ani doručené písomné podania žalobcu nevyplývajú. Tvrdenie žalobcu o tom, že v priebehu exekučného konania podával žiadosti o informáciu o stave konania, resp. sťažnosti na postup súdu a to v dňoch 02.07.2009, 23.09.2009, 13.11.2009, 25.02.2010, 30.08.2010, 23.11.2010 a 25.05.2011 sú celkom zrejme účelové, pretože žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 14.10.2010, a preto nie je možné, aby v tomto období podával žalobca všetky uvedené podania v exekučnom konaní.

Súd k dôvodom žaloby ďalej uvádza, že všeobecný súd nemá právomoc rozhodovať o porušení práva na súdnu ochranu a o poskytnutí primeraného finančného zadosťučinenia, tak ako to v žalobe navrhuje žalobca, pretože rozhodovanie o týchto skutočnostiach patrí do právomoci iných súdov. Okresný súd Trenčín môže rozhodovať iba o tom, či žalobcovi vznikla v dôsledku napríklad nesprávneho úradného postupu škoda, o splnení povinnosti škodcu na jej náhradu a o priznaní nemajetkovej ujmy. Ak teda žalobca žiada, aby súd deklaroval porušenie jeho práva na súdnu ochranu a porušenie princípov právneho štátu a v dôsledku existencie príčinnej súvislosti medzi týmito porušeniami a vznikom škody, uložil žalovanému povinnosť nahradiť túto škodu, je žaloba žalobcu aj z tohto dôvodu nedôvodná. Žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup svojho alebo iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Nad rámec potreby tohto rozhodnutia súdu uvádza aj nasledovné. Žalobcom uvádzané dôvody, od ktorých odvodzuje svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to že postupom exekučného súdu došlo k vnútorným zásahom do spoločnosti, k ovplyvňovaniu jeho podnikateľského plánovania a rozhodovania, k strate legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, k strate dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a k zamedzeniu vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, sa súdu javia ako zjavne účelové. Podľa názoru súdu priama príčinná súvislosť medzi rozhodnutím exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, teda medzi zrealizovanou právomocou exekučného súdu a uvedenými skutočnosťami nie je daná. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie (napr. nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí byť teda doložené, že nebyť protiprávneho konania (opomenutia konania) škodcu, škodlivý následok by nenastal. Ak príčinou škody je iná skutočnosť zodpovednosť za škodu nenastáva. V danej veci nie sú uvádzané všeobecné predpoklady príčinnej súvislosti splnené.

Vzhľadom k tomu, že súd zamietol žalobu žalobcu z vyššie uvedených dôvodov, nevykonával v záujme hospodárnosti konania dokazovanie ohľadne skutočnosti, či si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, ktorého sa domáha v tomto konaní, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 a nasl. zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V prípade, že by tomu tak nebolo, súd by žalobu zamietol z tohto dôvodu.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O trovách konania súd rozhodol pri vyhlásení rozsudku podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému náhradu trov konania, pretože žalovaný bol v konaní plne úspešný a právo na náhradu trov konania si uplatnil vo svojom vyjadrení. Rozsudok súdu bol verejne vyhlásený na pojednávaní konanom dňa 17.02.2015. V lehote troch dní odo dňa vyhlásenia rozsudku si žalovaný trovy konania nevyčísli. Vzhľadom k tomu, že z obsahu spisu mu žiadne trovy konania nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania nepriznal, neviazaný v zmysle § 151 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania v rozsudku, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.(§ 205 ods.1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že :

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p.,
- b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozdujúčich skutočností,
- d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.